

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobce

EKO Logistics s.r.o., IČ 26710170

sídlem Tyršova 68, Týnec nad Labem

zastoupen Mgr. Jakubem Hajdučíkem, advokátem

sídlem Sluneční nám. 14, Praha 5

proti

žalovanému

Ministerstvo životního prostředí

sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 12. 2015, č.j. 2413/500/14
69246/ENV/14,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha (dále jen „ČIŽP“), ze dne 25. 8. 2014, č. j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1315723.003/14/PSJ (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla žalobci dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o odpadech“), uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 26. 9. 2013 provedla ČIŽP kontrolu nakládání s odpady v provozovně žalobce v Kolíně. V době kontroly měl být dle žalobce areál provozovny ve zkušebním provozu na základě rozhodnutí dle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), přičemž zde mělo být provozováno překladiště kovových odpadů a zboží, které jsou sesbírány mimo jiné i prostřednictvím jiného zařízení žalobce v Týnci nad Labem. Odpady jsou překládány do lodí či vlaků a následně předávány oprávněným osobám v ČR nebo prodávány do zahraničí. V areálu se dle zjištění v době kontroly nacházelo množství kovových odpadů upravených i neupravených, potažmo zboží vykoupené či sesbírané od průmyslových podniků. Dle ČIŽP byly odpady pro potřeby dopravy upravovány buď lisováním, nebo pomocí hydraulických nůžek. Při překládce byly vytrídovány do kontejnerů neocelové odpady. ČIŽP s ohledem na svá zjištění proto dospěla k závěru, že provozovna naplňovala znaky zařízení k nakládání s odpady (především jejich sběr), žalobce však nedisponoval příslušným povolením dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, byť o něj již měl požádáno ode dne 21. 3. 2013. Bylo však vydáno až dne 5. 2. 2014.
4. V prvoinstančním rozhodnutí ČIŽP konstatovala, že se žalobce dopustil správního deliktu dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech porušením povinností vyplývajících z § 12 odst. 2 téhož zákona, a to tím, že v kontrolovaném období (rok 2013 a část roku 2014 – až do 14. 2. 2014 v provozovně na adrese v Kolíně neoprávněně nakládal s odpady, a to ve smyslu sběru kovových odpadů a dočasného soustředění kovových odpadů převzatých od vlastní povolené provozovny - zařízení v Týnci nad Labem, jejich třídění, úpravy a přepracování (upravovány například lisováním, pomocí hydraulických nůžek) před jejich předáním jiné oprávněné osobě k využití. Jednalo se o nakládání s kovovými odpady, specifikovanými katalogovými čísly, v množství minimálně 120 tis. tun za kontrolované období. Protože nakládání s odpady v areálu provozovny nebylo po celý rok 2013 (až do 14. 2. 2014) povoleno žádným rozhodnutím dle zákona o odpadech, nebyla kontrolovaná provozovna k tomu dle téhož zákona místem určeným, za což byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč.
5. Žalovaný k odvolání žalobce shledal, že zákon o odpadech neposkytuje žádnou výjimku pro provozování zařízení ve zkušebním provozu. Ve vztahu k povinnostem dle zákona o odpadech tak nelze přijmout argumentaci, že byl zkušební provoz uskutečněn na základě

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

jiných rozhodnutí. To, že žalobce usiloval o získání souhlasu k provozování zařízení, bylo posouzeno jako polehčující okolnost. Dále se žalovaný neztotožnil s tím, že by provozovna nenaplňovala znaky zařízení, kde probíhalo nakládání s odpady. V provozovně se nacházelo v den kontroly 10 – 15 tisíc tun odpadu a není rozhodné, zda v tento den hydraulický lis, nůžky na dělení či šrédr byly v provozu. Z předložené evidence skladových pohybů lze konstatovat, že i u materiálu nakoupeného jako zboží od dodavatelů, resp. odpadu převzatého z Týnce se rovněž jednalo o odpad. Tvrzení, že žalobce provozoval nelegální činnost již několik let, bylo ze strany ČIŽP pouze ilustrační, nevycházela z něj při stanovení výše pokuty. Stanovená výše pokuty činí 0,4% možného maxima a dle žalovaného ČIŽP při jejím stanovení posoudila závažnost ohrožení životního prostředí a zabývala se všemi okolnostmi. Byť se ČIŽP měla vypořádat s námitkami žalobce v zákonem stanovené lhůtě (§ 18 odst. 4 zákona č. 552/1991 Sb., o státní kontrole), jedná se o lhůtu pořádkovou, její překročení nečinilo rozhodnutí ani řízení nezákonnými.

II.

Argumentace účastníků

6. Žalobce vznesl v žalobě celkem 2 žalobní body:

1) Provozovna žalobce byla ve zkušebním provozu na základě rozhodnutí příslušného orgánu z důvodu následné kolaudace. Žalobce byl proto povinen ověřit funkčnost a vlastnosti provedené stavby, což u provozovny pro nakládání s odpady nelze činit jinak, než s odpady v provozovně nakládat. Zákon o odpadech přitom nepodmiňuje vydání rozhodnutí o zkušebním provozu získáním souhlasu k provozování zařízení ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech.

2) Skutkový stav nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn. V provozovně se nacházel jen materiál, který byl zčásti zbožím nakoupeným od dodavatelů a určený beze změny k dalšímu prodeji a zčásti kovový odpad převzatý z provozovny v Týnci. Překládka byla jediná zjištěná činnost v průběhu kontroly. Samotné soustředění odpadu pak ještě neznamená provoz odpadového zařízení dle § 14 zákona o odpadech.

7. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl především, že z § 14 zákona o odpadech je zřejmé, že kolaudační souhlasy mohou navazovat až na rozhodnutí – souhlas dle zákona o odpadech a stejný závěr lze přijmout i ve vztahu k rozhodnutí o zkušebním provozu. V této souvislosti lze odkázat na § 124 odst. 1 stavebního zákona a řetězení správních aktů. Nelze proto připustit spuštění provozu bez souhlasu dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech, jinak by osoba nemohla odpad přijmout. Absenci souhlasu dle zákona o odpadech pak nelze zhojit rozhodnutím o zkušebním provozu. Doba sankcionovaného jednání navíc představuje období více než jednoho roku, zkušební provoz byl povolen na dobu 30 dní, což je zcela marginální časový úsek. Dále žalovaný uvedl, že nakládání s odpady je vymezeno v § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech. Ke dni kontroly se v provozovně prokazatelně nacházely hromady odpadů ve značném množství, z čehož lze shromažďování či skladování a úpravu odpadů doložit. Žalobce navíc usiloval, tj. měl požádáno o udělení souhlasu, a provozovna byla i uzpůsobena k nakládání s odpady. Nelze tak mít pochyb, že byla využívána k tomuto účelu. Po orgánech státní správy nelze požadovat doložení nepřetržitého monitoringu činnosti, aby mohlo dojít k potrestání žalobce.

8. Dne 11. 3. 2019 se ve věci konalo jednání před soudem, při kterém účastníci setrvali na výše uvedené argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

III. Posouzení žaloby

9. Městský soud na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
10. Dle § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady - shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů
11. Dle § 12 odst. 2 zákona o odpadech pokud dále není stanoveno jinak, lze s odpady podle tohoto zákona nakládat pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle tohoto zákona určena. Při tomto nakládání s odpady nesmí být ohroženo lidské zdraví ani ohrožováno nebo poškozováno životní prostředí a nesmějí být překročeny limity znečišťování stanovené zvláštními právními předpisy.
12. Dle § 14 odst. 1 zákona o odpadech zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů lze provozovat pouze na základě rozhodnutí krajského úřadu, kterým je udělen souhlas k provozování tohoto zařízení a s jeho provozním řádem (dále jen „souhlas k provozování zařízení“). Jednotlivé fáze provozu skládky mohou být provozovány pouze na základě souhlasu s provozním řádem příslušné fáze provozu skládky. V řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí musí krajský úřad posoudit všechna zařízení, která s těmito činnostmi souvisejí. Souhlas k provozování skládek nebezpečných odpadů se uděluje na dobu určitou, nejvýše na 4 roky. Doby platnosti souhlasu krajský úřad prodlouží na základě žádosti provozovatele skládky nebezpečných odpadů vždy nejvýše na další 4 roky, pokud jsou splněny podmínky a plněny povinnosti při provozování skládky stanovené tímto zákonem a prováděcím právním předpisem.
13. Dle § 14 odst. 5 zákona o odpadech kolaudační souhlas, vydaný podle zvláštního právního předpisu, pro stavby určené k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů nelze vydat bez rozhodnutí, kterým byl udělen souhlas k provozování zařízení podle odstavce 1.
14. Dle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech pokutu do výše 50 000 000 Kč uloží inspekce fyzické osobě oprávněné k podnikání nebo právnické osobě, která nakládá s odpady v zařízeních, ve kterých nakládání s odpady je zakázáno nebo není povoleno.
15. **Ad 1)** Žalobce nejprve namítá, že jeho provozovna byla ve zkušebním provozu v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu z důvodu následné kolaudace. Žalobce tak byl povinen ověřit funkčnost a vlastnosti provedené stavby, což u provozovny pro nakládání s odpady nelze činit jinak, než s odpady v provozovně nakládat. Zákon o odpadech nepodmiňuje vydání rozhodnutí o zkušebním provozu získáním souhlasu k provozování zařízení ve smyslu § 14 odst. 1 zákona o odpadech.
16. K tomu soud uvádí, že řízení, ve kterém se rozhoduje o (ne)souhlasu s provozováním zařízení dle zákona o odpadech, jakož i s provozním řádem takového zařízení, má samostatný předmět a je řízením samostatným. Předmět tohoto řízení se odvíjí od okruhu chráněného veřejného zájmu prostřednictvím zákona o odpadech, tj. regulace při nakládání s odpady s ohledem na ochranu životního prostředí, lidského zdraví, atd. - viz § 1 písm. a) zákona o odpadech. Rozhodnutí příslušného krajského úřadu dle § 14 odst. 1 zákona o

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

odpadech je tak předpokladem provozování zařízení, resp. výkonu činnosti v souladu se zákonem. Jedná se o závazný a samostatný individuální správní akt.

17. V posuzované věci jsou součástí spisového materiálu mimo jiné kolaudační souhlas drážního úřadu k povolení užívání staveb (dráhy) – vlečky, dráha, dále rozhodnutí stavebního úřadu o zkušebním provozu stavby – základy pro lis a nůžky po dobu 30 dnů z důvodu ověření funkčnosti a vlastností pro následné vydání kolaudačního souhlasu.
18. Jak poukázali účastníci, vztah zákona o odpadech a stavebního zákona je vymezen výslovně v případě kolaudačního souhlasu tak, že souhlas k provozování zařízení je předpokladem pro vydání kolaudačního souhlasu, tj. stavební úřad je zde vázán rozhodnutím (souhlasem) a nemůže kolaudační souhlas bez tohoto kladného rozhodnutí vydat. Ve shodě s žalovaným soud dospěl k závěru, že tímto se působnost zákona o odpadech, resp. požadavek na udělení souhlasu k provozování zařízení nevyčerpává. Jinak by totiž ochrana veřejného zájmu na úseku regulace s odpady nemohla být naplněna, pokud by bylo možné ve zkušebním provozu provozovat zařízení, ve kterém dochází k nakládání s odpady, bez ohledu na zájmy chráněné právními předpisy.
19. Takový provoz může totiž fakticky trvat i několik měsíců, jak se ukázalo v případě žalobce, a v rámci tohoto provozu mohou vznikat i neodstranitelné následky, kterým by mělo být předcházeno právě regulací ze strany zákona o odpadech a prováděcích právních předpisů. Současné však nelze opominout ani ochranu práv dalších osob v řízeních vedených dle zákona o odpadech (například právě při udělení souhlasu k provozování zařízení), resp. stavebního zákona a s tím spojené účastenství těchto osob. Dotčené osoby, ať již půjde například o obce, vlastníky sousedních pozemků, apod., mohou přitom mít a uplatňovat odlišné námitky v závislosti na předmětu toho kterého řízení, tj. nejen proti umístění takového zařízení, s jeho předpokládaným provozem a vlivem na okolí, proti stavebně technickému řešení stavby, včetně provozního zařízení ve stavebním řízení, ale i proti samotnému rozsahu a způsobu provozu zařízení a jeho vlivu na okolí, který je aprobevován v souladu se zákonem o odpadech předepsaným souhlasem s provozem zařízení a s provozním řádem (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 6. 2009, č.j. 10 Ca 381/2007-113).
20. Lze proto shrnout, že argumentace žalobce, dle které při nakládání s odpady v rozsahu zkušebního provozu dle stavebního zákona se ještě nevyžaduje souhlas k provozování zařízení, by tak popřela smysl ochrany před riziky a škodami spojenými s provozem takového zařízení z pohledu zákona o odpadech. Skutečnost, že žalobce disponoval rozhodnutím o zkušebním provozu, nemá na uvedené závěry žádný vliv s ohledem na jiný předmět řízení a sledování jiných zájmů, tj. nikoli zájmů z pohledu zákona o odpadech, které stavební úřad nehodnotil. Toto rozhodnutí proto nenahrazuje udělení souhlasu, jak výstižně konstatoval žalovaný. Pro úplnost soud doplňuje, že ani ze směrnice Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 98/2008 ze dne 19. listopadu 2008 o odpadech a o zrušení některých směrnic (dále jen „Směrnice“), nevyplývá, že by měl být činen rozdíl mezi zkušebním a řádným provozem zařízení. Důraz je naopak kladen na předcházení nepříznivým vlivům vzniku odpadů a nakládání s nimi.
21. Jelikož právní předpisy nerozlišují mezi zkušebním a řádným provozem, bylo proto namísto ze strany žalobce před tím, než začal s odpady nakládat, požádat o vydání souhlasu k provozování zařízení. Příslušný krajský úřad mohl udělit souhlas i na určitou omezenou dobu, a to právě z důvodu nutnosti ověření provozu zařízení v praxi. Tento postup tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

vede jak k umožnění zkušebnímu provozu (ve spojení s příslušným rozhodnutím stavebního úřadu), tak současně chrání zájmy dle zákona o odpadech. Bylo tedy na odpovědnosti samotného žalobce, aby si příslušný souhlas zavčas obstaral. Příslušným souhlasem není souhlas stavebního úřadu. Jak přitom vyplynulo ze spisového materiálu, žalobce měl u krajského úřadu o vydání souhlasu s provozováním zařízení požádáno ode dne 21. 3. 2013. Této povinnosti si tedy byl vědom. Pokud se domníval, že byla překročena lhůta k vydání souhlasu (viz odvolání žalobce proti prvoinstančnímu rozhodnutí), mohl se proti nedodržování zákonem stanovené lhůty bránit příslušnými zákonnými prostředky.

22. Soud proto konstatuje, že jakékoli provozování zařízení bez ohledu na to, že se tak děje při či mimo zkušební provoz dle stavebního zákona, v rámci kterého je však nakládáno s odpady, podléhá režimu zákona o odpadech. Nakládat s odpady lze tak pouze v zařízeních, která jsou k nakládání s odpady podle zákona určena, a nelze akceptovat, aby žalobce provozoval zařízení bez příslušného souhlasu dle zákona o odpadech.
23. Námitka proto není důvodná.
24. **Ad 2)** Dále žalobce namítá, že skutkový stav nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn. V provozovně se nacházel jen materiál, který byl zčásti zbožím nakoupeným od dodavatelů a určený beze změny k dalšímu prodeji a zčásti kovový odpad převzatý z provozovny žalobce v Týnci. Překládka tak byla jediná zjištěná činnost v průběhu kontroly, jak je ostatně uvedeno i v kontrolním protokolu. Samotné soustředění odpadu převezeného z jiného provozu ještě neznamená provoz odpadového zařízení ve smyslu § 14 zákona o odpadech. Nebylo tak zjištěno, resp. prokázáno, že by u žalobce v této provozovně docházelo k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadu.
25. Dle výše citovaného § 4 odst. 1 písm. e) zákona o odpadech se pro účely tohoto zákona rozumí nakládáním s odpady - shromažďování, sběr, výkup, přeprava, doprava, skladování, úprava, využití a odstranění odpadů.
26. Úvodem k této námitce soud poznamenává, že pomíjí to, že sám žalobce v rámci své žaloby u první námítky uznává, že nakládal s odpady (obhajoval to zkušebním provozem), načež ve druhé námitce toto popírá s odůvodněním, že docházelo jen k překládce, přičemž současně v žalobě tvrdí, že se správního deliktu nedopustil a na jiném místě konstatuje, že se jej musel dopustit (viz str. 2 žaloby). Správní orgány v posuzované věci na základě zjištění konkrétně shledaly, že žalobce neoprávněně nakládal s odpady ve smyslu sběru kovových odpadů a jejich dočasného soustředění, jejich třídění a přepracování (lisováním, resp. pomocí hydraulických nůžek) před jejich předáním jiné oprávněné osobě k jejich využití.
27. V souladu se zásadou materiální pravdy dle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Tomuto odpovídá zásada vyšetřovací (vyhledávací), podle níž je za objasnění skutkového stavu odpovědný správní orgán. Správní orgány tak musí činit vše potřebné k řádnému zjištění skutkového stavu. V rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 1 Azs 59/2008 – 53, pak Nejvyšší správní soud uvedl, že aplikace zásady materiální pravdy je pochopitelně limitována určením rozsahu, v němž je zjišťování skutkového stavu nezbytné pro rozhodování správního orgánu v konkrétním případě.

28. V posuzované věci byl závěr ohledně sběru odpadů konstatován na základě žalobcem předložených záznamů („Kniha skladových pohybů“), jejichž prostudováním ČIŽP zjistila, že obsahuje jak záznamy z provozovny v Týnci, tak i provozovny v Kolíně (od roku 2013). U provozovny Kolín z těchto záznamů mimo jiné vyplynulo, že žalobce přebíral odpad od původců či jiných oprávněných osob, což ČIŽP demonstrovala v odůvodnění rozhodnutí na případech několika subjektů, přičemž kódování položek se shodovalo s kódy původu odpadu a způsobu nakládání pro evidenční účely ve smyslu přílohy č. 20 dle vyhl. č. 383/2001 Sb., tj. konkrétně u původu odpadu šlo o kód B00, tj. převzatý odpad.
29. K výše uvedenému soud jednak konstatuje, že zákon o odpadech ve znění do 30. 9. 2015 sběrem rozuměl soustřeďování odpadů právnickou osobou nebo fyzickou osobou oprávněnou k podnikání *od jiných subjektů* za účelem jejich předání k dalšímu využití nebo odstranění – viz § 4 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech. Směrnice v tomto ohledu dokonce chápe sběrem shromažďování odpadu, včetně *předběžného třídění* a *předběžného skladování odpadu pro účely přepravy* do zařízení na zpracování odpadu a v tomto smyslu došlo i k úpravě definice § 4 odst. 1 písm. m) zákona o odpadech s účinností od 1. 10. 2015. Pro posuzovanou věc je však tato nová úprava irelevantní.
30. Soud totiž neshledal důvod, proč by správní orgány v této souvislosti nemohly ve svých závěrech vycházet z žalobcem doložených záznamů z jeho skladové evidence, jakožto relevantního podkladu pro své rozhodnutí (srov. § 50 správního řádu). Dle soudu obsah záznamů prokazuje, že žalobce v provozovně v Kolíně soustřeďoval odpad od různých subjektů, jakkoli žalobce zlehčoval jejich povahu jako údajů toliko interních. To, že se jednalo o odpad, prokazovalo používané kódování odpovídající vyhl. č. 383/2001 Sb., resp. jejich specifikace dle vyhl. č. 381/2001 Sb., kterou se stanoví Katalog odpadů, Seznam nebezpečných odpadů a seznamy odpadů a států pro účely vývozu, dovozu a tranzitu odpadů a postup při udělování souhlasu k vývozu, dovozu a tranzitu odpadů (Katalog odpadů). Lze tedy konstatovat, že se zde nenacházel pouze odpad od provozovny žalobce v Týnci. Již jen tímto byla ze strany žalobce naplněna činnost sběru odpadů v provozovně v Kolíně, potažmo nakládání s odpady.
31. Obdobně bylo z této evidence zjištěno, že zde docházelo k činnosti evidované žalobcem pod kódem A00, což ČIŽP ztotožnila s vlastním původem odpadu, resp. jeho vznikem prostřednictvím třídění nebo prováděnou úpravou, a pod kódem BR4 - původ a způsob nakládání s odpady - recyklace převzatých kovových odpadů. Žalobce ostatně toto v žalobě nijak nerozporuje. Podle § 4 odst. 1 písm. o) zákona o odpadech se přitom úpravou odpadů rozumí každá činnost, která vede ke změně chemických, biologických nebo fyzikálních vlastností odpadů (včetně jejich *třídění*) za účelem umožnění nebo usnadnění jejich dopravy, využití, odstraňování nebo za účelem snížení jejich objemu, případně snížení jejich nebezpečných vlastností. Vzhledem k evidenci obsahující údaje k jednotlivým položkám, jakož i tomu, že k úpravě mohlo v provozovně docházet lisováním, případně nůžkami, soud nedospěl k závěru, že by skutkový stav zjištěný ČIŽP byl nejasný, mezerovitý, resp. neúplný. Správní spis dále neobsahuje ničeho, co by uvedlo správní orgány do pochybností ohledně správnosti a úplnosti skutkového stavu.
32. S ohledem na výše uvedené se městský soud neztotožňuje s žalobcem v tom, že by skutkový stav nebyl dostatečně spolehlivě zjištěn. V případě provozovny žalobce v Kolíně bylo prokázáno, že žalobce činnostmi realizovanými v provozovně v Kolíně postupoval v rozporu s § 12 odst. 2 zákona o odpadech.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.

33. Námitka není důvodná.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

34. Městský soud tedy z výše uvedených důvodů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
35. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. Soud tedy ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 soudního řádu správního rozhodl, že žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. března 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. K.